

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

1. listopada 2014.*

„Žalba – Damping – Provedbena uredba Vijeća (EU) br. 464/2011 – Uvoz zeolita A u prahu podrijetlom iz Bosne i Hercegovine – Uredba Vijeća (EZ) br. 1225/2009 – Članak 2. – Određivanje uobičajene vrijednosti – Pojam „uobičajenog tijeka trgovine“

U predmetu C-393/13 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 11. srpnja 2013.,

Vijeće Europske unije, koje zastupa J.-P. Hix, u svojstvu agenta, kojem je prvotno asistirao G. M. Berrisch, a potom D. Geradin, *avocats*,

žalitelj,

druge stranke u postupku su:

Alumina d.o.o., sa sjedištem u Zvorniku (Bosna i Hercegovina), koju zastupaju J.-F. Bellis i B. Servais, *avocats*,

tužitelj u prvostupanjskom postupku,

Europska komisija,

intervenijent u prvostupanjskom postupku,

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: R. Silva de Lapuerta, predsjednica vijeća, J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis (izvjestitelj), J.-C. Bonichot i A. Arabadžiev, suci,

nezavisni odvjetnik: P. Mengozzi,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 17. srpnja 2014.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: francuski

Presudu

- 1 Svojom žalbom Vijeće Europske unije zahtijeva od Suda ukidanje presude Općeg suda Europske unije Alumina/Vijeće (T-304/11, EU:T:2013:224, u daljnjem tekstu: pobijana presuda), kojom je Opći sud proglasio ništavom Provedbenu uredbu Vijeća (EU) br. 464/2011 od 11. svibnja 2011. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe i konačnoj naplati privremene pristojbe uvedene na uvoz zeolita A u prahu podrijetlom iz Bosne i Hercegovine (SL L 125, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 82., str. 267.; u daljnjem tekstu: osporavana uredba), u mjeri u kojoj se tiče Alumine d.o.o. (u daljnjem tekstu: Alumina).

Pravni okvir

- 2 Uredba Vijeća (EZ) br. 1225/2009 od 30. studenoga 2009. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL L 343, str. 51. te ispravak SL 2010., L7, str. 22.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 30., str. 202.; u daljnjem tekstu: osnovna uredba) u članku 2. stavcima 1. do 4. te 6. propisuje:

„1. Uobičajena vrijednost obično se temelji na cijenama, koje su nezavisni kupci platili ili plaćaju, u uobičajenom tijeku trgovine, u zemlji izvoznici.

Međutim, ako izvoznik u zemlji izvoznici ne proizvodi ili ne prodaje istovjetan [istovrstan] proizvod, uobičajena vrijednost može se utvrditi na temelju cijena drugih prodavatelja ili proizvođača.

Cijene između stranaka, koje se čine povezane [koje su povezane] ili da su se [koje su se] međusobno dogovorile o kompenzaciji, ne mogu se smatrati da su u uobičajenom tijeku trgovine, te se ne mogu koristiti za utvrđivanje uobičajene vrijednosti osim ako se utvrdi da taj odnos ne utječe na njih.

[...]

2. Prodaje istovjetnog [istovrsnog] proizvoda za domaću potrošnju obično se koriste za određivanje uobičajene vrijednosti ako [obujam takvih prodaja predstavlja] 5% ili više obujma prodaje dotičnog proizvoda u Zajednici. Međutim, može se koristiti i manji obujam prodaje ako se, na primjer, naplaćene cijene smatraju reprezentativnima za dotično tržište.

3. Ako se istovjetan [istovrstan] proizvod ne prodaje, odnosno ne prodaje se u dostatnim količinama u uobičajenom tijeku trgovine, ili ako, zbog posebne situacije na tržištu, [takva] prodaja ne omogućava prikladnu usporedbu uobičajena vrijednost istovjetnog [istovrsnog] proizvoda izračunava se na temelju troška proizvodnje u zemlji podrijetla na koji se nadodaje razuman iznos troškova prodaje, općih i administrativnih troškova i iznos dobiti, odnosno na temelju izvoznih cijena u odgovarajuću treću zemlju, u uobičajenom tijeku trgovine, pod uvjetom da su te cijene reprezentativni [reprezentativne].

[...]

4. Prodaja istovjetnog [istovrsnog] proizvoda na domaćem tržištu zemlje izvoznice, odnosno izvozna prodaja u treću zemlju po cijenama ispod jediničnih troškova proizvodnje (fiksni i varijabilni) uvećanih za troškove prodaje te opće i administrativne troškove može se smatrati da zbog cijene nije u uobičajenom tijeku trgovine te se može zanemariti u određivanju uobičajene vrijednosti samo ako se utvrdi da se prodaja odvija tijekom dužeg razdoblja u značajnim količinama i po cijenama koje ne osiguravaju povrat svih troškova u razumnom vremenskom razdoblju.

[...]

6. Iznosi troškova prodaje, općih i administrativnih troškova te dobiti temelje se na stvarnim podacima o proizvodnji i prodaji istovjetnog [istovrsnog] proizvoda u uobičajenom tijeku trgovine od strane izvoznika ili proizvođača nad kojim se provodi ispitni postupak. Ako [te] iznose nije moguće odrediti na toj osnovi, oni se mogu odrediti na temelju:

- (a) ponderiranih prosječnih stvarnih iznosa određenih za druge izvoznike ili proizvođače nad kojima se provodi ispitni postupak u vezi proizvodnje i prodaje istovjetnog [istovrsnog] proizvoda na domaćem tržištu zemlje podrijetla;
- (b) stvarnih iznosa koji se mogu primijeniti na proizvodnju i prodaju, u uobičajenom tijeku trgovine, iste opće kategorije proizvoda dotičnog izvoznika ili proizvođača na domaćem tržištu zemlje podrijetla;
- (c) sve druge razumne metode, pod uvjetom da iznos dobiti utvrđen na taj način nije veći od dobiti koju u uobičajenim okolnostima ostvaruju drugi izvoznici ili proizvođači prodajom proizvoda iste opće kategorije na domaćem tržištu zemlje podrijetla.“

Okolnosti spora, postupak pred Općim sudom te pobijana presuda

3 Okolnosti spora važne za ovu žalbu navedene su u točkama 1., 3., 5. i 7. do 10. pobijane presude kako slijedi:

„1 Nakon zahtjeva podnesenog 4. siječnja 2010. Europska komisija objavila je 17. veljače 2010. obavijest o otvaranju postupka o uvozu zeolita A u prahu podrijetlom iz Bosne i Hercegovine (SL C 40, str. 5.).

[...]

3 Temeljem Uredbe Komisije (EU) br. 1036/2010 od 15. studenoga 2010. o određivanju privremene antidampinške pristojbe na uvoze zeolita A u prahu podrijetlom iz Bosne i Hercegovine (SL L 298, str. 27., u daljnjem tekstu: privremena uredba) Komisija je odredila privremenu antidampinšku pristojbu od 28,1% na uvoz zeolita A u prahu, koji se također naziva zeolit NaA ili zeolit 4A u prahu, podrijetlom iz Bosne i Hercegovine. U skladu s uvodnom izjavom 11. privremene uredbe, vrijeme ispitnog postupka obuhvaća razdoblje između 1. siječnja i 31. prosinca 2009.

[...]

5 Uslijed računanja uobičajene vrijednosti Komisija je koristila metodologiju opisanu u članku 2. stavku 3. [osnovne uredbe] s obzirom na to da [Aluminine] prodaje na domaćem tržištu nisu bile reprezentativne u smislu članka 2. stavka 2. te uredbe. S ciljem određivanja uobičajene vrijednosti Komisija je primijenila prosječnu ponderiranu dobit ostvarenu od domaće prodaje istovrsnog proizvoda od strane grupacije kojoj pripada [Alumina] (uvodne izjave 21. do 26. privremene uredbe).

[...]

7 [Alumina] se očitovala dopisom od 1. prosinca 2010. ističući povredu članka 2. stavaka 3. i 6. osnovne uredbe zbog toga što je prilikom određivanja uobičajene vrijednosti primijenila profitnu maržu koja je ostvarena na prodaje njezinom jedinom domaćem klijentu koje su pod utjecajem povećanog rizika od neplaćanja ili zakašnjelog plaćanja pa stoga ne predstavljaju uobičajen tijek trgovine.

- 8 U skladu s člankom 20. osnovne uredbe, Komisija je dopisom od 16. ožujka 2011. [Alumini] dostavila pismeno o konačnoj objavi te odgovor kojim je odbila tvrdnje koje se odnose na domaće prodaje navedene u prethodnoj točki. Dopisom od 18. ožujka 2011. [Alumina] je, između ostalog, ponovila stav istaknut u prethodnoj točki.
- 9 Konačna pristojba od 28,1%, primjenjiva na neto cijene franko granica Europske unije, neocarinjeno, bila je primijenjena na proizvode navedene u gore navedenoj točki 3. temeljem [sporne uredbe].
- 10 Što se tiče određivanja uobičajene vrijednosti, Vijeće [...] u uvodnim izjavama 19. i 20. [sporne] uredbe navodi da su domaće prodaje, koje su uzete u obzir, izvršene u sklopu uobičajenih tijekova trgovine te da su se institucije mogle osloniti na podatke koji iz njih proizlaze usprkos tome što nisu imale reprezentativni karakter u smislu članka 2. stavka 2. osnovne uredbe. Budući da su dotične prodaje bile rentabilne, određena uobičajena vrijednost bila je identična onoj koja bi proizlazila iz primjene članka 2. stavka 1. podstavka prvog osnovne uredbe.“
- 4 U prilog tužbi pred Općim sudom, Alumina je istaknula dva tužbena razloga koja se odnose na povredu, s jedne strane, članka 2. stavaka 3. i 6. osnovne uredbe te, s druge strane, prve rečenice stavka 6. istog članka. Drugim dijelom drugog tužbenog razloga Alumina je u biti tvrdila da je Vijeće pogrešno primijenilo pravo kada je smatralo da su prodaje predmetnog proizvoda koje je to društvo izvršilo svojem jedinom domaćem klijentu obavljene u uobičajenom tijeku trgovine iako su cijene bile uvećane za 25% temeljem premije radi pokrivanja rizika zakašnjenja u plaćanju ili neplaćanja. U tom kontekstu Opći sud je prihvatio navedeni drugi dio drugog tužbenog razloga smatrajući da cijene prodaje jedinom Alumininom domaćem klijentu ne odražavaju uobičajeni tijek trgovine u smislu članka 2. osnovne uredbe te je posljedično proglasio ništavom spornu uredbu u dijelu u kojem se ona ticala Alumine.

Zahtjevi stranaka

- 5 Uloženom žalbom Vijeće od Suda zahtijeva:
- da ukine pobijanu presudu;
 - da odbije tužbu koju je Alumina uložila pred Općim sudom i
 - da Alumini naloži snošenje troškova prvostupanjskog i drugostupanjskog postupka.
- 6 Alumina od Suda zahtijeva:
- prije svega, da odbije žalbu Vijeća;
 - podredno, da odluči o tužbi u prvostupanjskom postupku te proglasi ništavom spornu uredbu i
 - naloži Vijeću snošenje troškova.

O žalbi

- 7 U prilog svojoj žalbi Vijeće ističe jedan žalbeni razlog koji je usmjeren protiv zaključaka Općeg suda iz točaka 36. do 41. pobijane presude koji se odnose na pojam prodaja obavljenih „u uobičajenom tijeku trgovine“ u smislu članka 2. stavka 1. podstavka prvog osnovne uredbe.

Argumentacija stranaka

- 8 Kao prvo, Vijeće smatra da je ocjena Općeg suda iz točaka 36. do 41. pobijane presude u pogledu drugog dijela drugog tužbenog razloga, istaknutog od strane Alumine u tužbi, zahvaćena povredom koja se tiče prava jer je Opći sud pogrešno protumačio pojam prodaja obavljenih „u uobičajenom tijeku trgovine“ u smislu članka 2. stavaka 1. i 6. osnovne uredbe. Naime, Opći sud je pogrešno primijenio pravo kada je smatrao da prodaje, koje nisu bile obavljene u uobičajenom tijeku trgovine zato što su cijene obuhvaćale premiju namijenjenu pokrivanju rizika neplaćanja od strane kupca koja nije povezana s vrijednošću proizvoda, ne trebaju biti obuhvaćene kod izračuna uobičajene vrijednosti. Takvo tumačenje pojma „prodaja u uobičajenom tijeku trgovine“ ne može biti potkrijepljeno ni osnovnom uredbom ni Sporazumom o provedbi članka VI. Općeg sporazuma o carinama i trgovini iz 1994. (GATT), koji se nalazi u Dodatku 1. A Sporazuma o osnivanju Svjetske trgovinske organizacije (WTO), potpisanog u Marakešu 15. travnja 1994. i odobrenog Odlukom Vijeća 94/800/EZ od 22. prosinca 1994. o sklapanju u ime Europske zajednice, s obzirom na pitanja iz njezine nadležnosti, sporazuma postignutih u Urugvajskom krugu multilateralnih pregovora (1986. – 1994.) (SL L 336, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 74., str. 3.). Usto, Vijeće smatra da točka 17. presude *Minolta Camera/Vijeće* (C-178/87, EU:C:1992:112), koju je naveo Opći sud u točki 27. pobijane presude, na koju upućuje i točka 38. te presude, ne potkrepljuje tumačenje Općeg suda.
- 9 Kriterij „cijene koja odražava vrijednost proizvoda“ koji je usvojio Opći sud jest, prema mišljenju Vijeća, neprikladan za određivanje je li prodaja obavljena u uobičajenom tijeku trgovine. Na prvom mjestu, takvo tumačenje obvezalo bi institucije na sistematično pogađanje razloga za plaćanje i primjenu dostavljenih cijena te utvrđivanje stvarne vrijednosti proizvoda. Na drugom mjestu, to tumačenje sadrži važan rizik zlouporabe u vidu poticanja na umetanje odredbe u ugovorima o prodaji koja bi predviđala da cijene sadržavaju takvu premiju za rizik kako bi se izbjeglo korištenje tim cijenama za određivanje uobičajene vrijednosti.
- 10 Osobito glede točke 38. pobijane presude, Vijeće smatra da pozivanje na članak 2. stavak 10. točku (k) osnovne uredbe u pogledu ostalih čimbenika koji utječu na cijenu nije osnovano. U svakom slučaju, prilagodba predviđena tim člankom treba biti usmjerena na eliminiranje određenih razlika između uobičajene vrijednosti i izvozne cijene, a ne isključivo na prilagođavanje uobičajene vrijednosti određene temeljem cijene za koju je proizvod prodan u uobičajenom tijeku trgovine na domaćem tržištu.
- 11 S tim u vezi Vijeće smatra da su prodaje bile povezane s uobičajenom trgovinom premda je prodavatelj povećao prodajnu cijenu kako bi pokrio rizik zakašnjenja u plaćanju ili neplaćanja. Ako takva situacija sadrži rizik utjecanja na usporedivost između uobičajene vrijednosti i izvozne cijene, valja pristupiti prilagodbi iz članka 2. stavka 10. osnovne uredbe kod uspoređivanja uobičajene i izvozne cijene. U tom smislu Vijeće ponavlja da spomenuti stavak 10. točka (g) izričito predviđa prilagodbu za razlike u trošku kredita odobrenom za razmatrane prodaje.
- 12 Kao drugo, Vijeće smatra da je tumačenje pojma „prodaje obavljene u uobičajenom tijeku trgovine“ Općeg suda, koje iz tog pojma isključuje prodaje čije cijene obuhvaćaju premiju namijenjenu za pokriće rizika da kupac neće moći ili htjeti platiti, protivno načelu pravne sigurnosti jer bi institucije morale sistematično pogađati razloge za plaćanje i primjenu dostavljenih cijena te odrediti „stvarnu“ vrijednosti proizvoda, kako proizlazi iz točke 9. ove presude.
- 13 Konačno, Vijeće drži da Opći sud nije poštovao obvezu navođenja razloga zato što pobijana presuda ne sadrži objašnjenja koja omogućuju donošenje zaključka da prodaje nisu obavljene u uobičajenom tijeku trgovine ako cijena obuhvaća premiju za rizik neplaćanja.

- 14 Alumina ponajprije smatra da je žalbeni razlog koji je navelo Vijeće u prilog žalbi nedopušten zato što se u biti odnosi na ocjenu činjenica Općeg suda u točkama 31. do 35. pobijane presude. Podredno, osporava osnovanost tog žalbenog razloga te smatra da ga treba odbiti.

Ocjena Suda

Dopuštenost žalbe

- 15 Alumina smatra da je žalba nedopuštena zato što Vijeće dovodi u pitanje činjenična utvrđenja do kojih je Opći sud došao u točkama 31. do 35. pobijane presude kako bi pokazao da prodaje predmetnog proizvoda nisu izvršene uslijed uobičajenog tijeka trgovine, bez navođenja pogreške koja se tiče prava koju je potonji sud počinio.
- 16 U tom smislu, valja podsjetiti da iz članka 256. UFEU-a i članka 58. stavka prvog Statuta Suda Europske unije proizlazi da je Opći sud isključivo nadležan da, s jedne strane, utvrdi činjenično stanje i, s druge strane, ocjeni to činjenično stanje. Jedino u slučaju kada materijalna netočnost činjeničnog stanja koje je Opći sud utvrdio proizlazi iz priloga spisu koji su mu podneseni ili u slučaju iskrivljavanja dokaza prihvaćenih u prilog tim činjenicama, tako utvrđeno činjenično stanje i ocjena navedenih dokaza jesu pravna pitanja koja Sud ispituje povodom žalbe. Nasuprot tomu, Sud je, temeljem članka 256. UFEU-a, nadležan ispitati pravnu kvalifikaciju tog činjeničnog stanja kao i pravne zaključke do kojih je na temelju toga Opći sud došao (vidjeti presude Vijeće/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, t. 55. i Trubowest Handel i Makarov/Vijeće i Komisija, C-419/08 P, EU:C:2010:147, t. 30. i 31.).
- 17 U predmetnom slučaju Vijeće ističe prigovor da je Opći sud pogrešno protumačio pojam prodaja obavljenih „u uobičajenom tijeku trgovine“ u smislu članka 2. stavaka 1. i 6. osnovne uredbe. Temeljem tog tumačenja pogrešno je ocijenio činjenično stanje koje je poslužilo kao osnova za spornu uredbu kako bi zaključio da nedostatak povezan s uzimanjem u obzir premije za rizik utječe na valjanost izračuna uobičajene vrijednosti koja se utvrđuje radi ocjene postoji li ili ne postoji damping.
- 18 Žalba se stoga ne odnosi na utvrđenje činjenica kao takvo ni na ocjenu dokaza Općeg suda u pogledu premije za rizik, već na tumačenje odredbe prava Unije te njezinu primjenu na činjenice kako ih je utvrdilo Vijeće.
- 19 U tim okolnostima žalbu valja proglasiti dopuštenom.

Meritum

- 20 Valja podsjetiti da određivanje uobičajene vrijednosti proizvoda predstavlja jednu od ključnih faza prije utvrđivanja postojanja eventualnog dampinga. Članak 2. stavak 1. podstavak prvi osnovne uredbe u tom smislu predviđa da se „[u]običajena vrijednost obično [...] temelji na cijenama, koje su nezavisni kupci platili ili plaćaju, u uobičajenom tijeku trgovine, u zemlji izvoznici“. U tom smislu, jednako tako, valja zaključiti da iz teksta te iz strukture te odredbe proizlazi da kod utvrđivanja uobičajene vrijednosti valja u načelu ponajprije uzeti u obzir stvarno plaćenu cijenu ili cijenu koju treba platiti u uobičajenom tijeku trgovine kako bi se utvrdila uobičajena vrijednost. Naime, temeljem stavka 3. podstavka prvog istog članka, nije moguće odstupiti od tog načela osim ako ne dolazi ni do jedne prodaje istovrsnog proizvoda u uobičajenom tijeku trgovine ili ako su te prodaje nedovoljne ili ako te prodaje ne dopuštaju valjanu usporedbu. (vidjeti presudu Goldstar/Vijeće, C-105/90, EU:C:1992:69, t. 12.).

- 21 Ta odstupanja od metode određivanja uobičajene vrijednosti temeljem stvarnih cijena taksativno su određena te se odnose na karakteristike prodaje, a ne na cijenu proizvoda (presuda Ajinomoto i NutraSweet/Vijeće i Komisija, C-76/98 P i C-77/98 P, EU:C:2001:234, t. 40.).
- 22 Međutim, kao što nezavisni odvjetnik navodi u točki 38. svojeg mišljenja, ni Opći sporazum o carinama i trgovini iz 1994. ni osnovna uredba ne sadrži definiciju pojma uobičajeni tijek trgovine. Dakako, osnovna uredba izričito predviđa u članku 2. dva slučaja prodaje koja, pod određenim uvjetima, ne mogu predstavljati uobičajeni tijek trgovine.
- 23 Kao prvo, članak 2. stavak 1. podstavak treći osnovne uredbe određuje da se za cijene između stranaka koje su povezane ili koje su se međusobno dogovorile o kompenzaciji ne može smatrati da su u uobičajenom tijeku trgovine te se ne mogu upotrijebiti za utvrđivanje uobičajene vrijednosti, osim ako se iznimno utvrdi da taj odnos ne utječe na njih (presuda Petrotub i Republica/Vijeće, C-76/00 P, EU:C:2003:4, t. 85.).
- 24 Kao drugo, temeljem članka 2. stavka 4. podstavka prvog osnovne uredbe za prodaju istovrsnog proizvoda na domaćem tržištu zemlje izvoznice, odnosno izvoznju prodaju u treću zemlju po cijenama ispod jediničnih troškova proizvodnje može se smatrati da nije u uobičajenom tijeku trgovine samo ako se utvrdi da se prodaja odvija tijekom dužeg razdoblja u značajnim količinama i po cijenama koje ne osiguravaju povrat svih troškova u razumnom razdoblju.
- 25 Međutim, članak 2. osnovne uredbe ne sadrži zato taksativni popis metoda koje omogućavaju određivanje jesu li se cijene primjenjivale u uobičajenom tijeku trgovine. U tom smislu Sud je već odredio da se pojam uobičajenog tijeka trgovine odnosi na karakter samih predmetnih prodaja. Njegova svrha je isključiti, radi određivanja uobičajene vrijednosti, slučajeve u kojima prodaje na domaćem tržištu nisu ugovorene pod uobičajenim uvjetima trgovine, osobito kad se neki proizvod prodaje po cijeni koja je niža od troškova proizvodnje ili kad je do transakcija došlo među partnerima koji su povezani ili koji su se dogovorili o kompenzaciji (vidjeti presude Goldstar/Vijeće, EU:C:1992:69, t. 13. kao i Ajinomoto i NutraSweet/Vijeće i Komisija, EU:C:2001:234, t. 38.).
- 26 U točki 36. pobijane presude Opći sud je zauzeo stajalište prema kojem je premija za slučaj neplaćanja protuteža riziku koji preuzima dobavljač prodajući proizvode određenom klijentu. Ta premija, dakle, ne predstavlja dio vrijednosti prodanog proizvoda i uopće nije povezana s njegovim karakteristikama, nego ovisi o identitetu klijenta i o procjeni njegova dobavljača financijskih sposobnosti toga klijenta.
- 27 Opći sud je, nadalje, u točki 38. pobijane presude utvrdio da uključivanje takve premije za rizik u izračun profitne marže koja se određuje radi utvrđivanja uobičajene vrijednosti uzima u obzir čimbenik koji ne odražava dio vrijednosti prodanog proizvoda, čime se umjetno povećava rezultat izračuna uobičajene vrijednosti na način da taj rezultat više ne odražava prodajnu cijenu proizvoda što je vjernije moguće, a koja bi postojala da se proizvod prodavalo u zemlji podrijetla u uobičajenom tijeku trgovine.
- 28 Kao što nezavisni odvjetnik navodi u točki 43. svojeg mišljenja, svrha pojma uobičajenog tijeka trgovine jest osigurati da uobičajena vrijednost nekog proizvoda što više odgovara uobičajenoj cijeni istovrsnog proizvoda na domaćem tržištu izvoznika. Ako je neka prodaja zaključena s pogodbama koje ne odgovaraju trgovinskoj praksi u pogledu istovrsnog proizvoda na tržištu u trenutku koji je odlučan za određivanje postojanja ili nepostojanja dampainga, ona ne predstavlja odgovarajuću osnovu za određivanje uobičajene vrijednosti istovrsnog proizvoda na predmetnom tržištu.
- 29 U ovom slučaju Opći sud ispravno je smatrao kako bi uključivanje premije poput one za rizik neplaćanja prilikom određivanja uobičajene vrijednosti u smislu članka 2. stavka 3. osnovne uredbe značilo unošenje u to određivanje čimbenika čija svrha nije utvrđivanje cijene po kojoj će se predmetni proizvod prodati pod uobičajenim uvjetima na domaćem tržištu. Takav element koji se tiče isključivo financijskih sposobnosti određenoga domaćega kupca jedan je od elemenata koji se odnose

na karakteristike prodaje koje institucije moraju uzeti u obzir kako bi došle do zaključka jesu li prodaje ostvarene u uobičajenom tijeku trgovine koji odgovara uvjetima prodaje istovrsnog proizvoda na unutarnjem tržištu tijekom razdoblja odlučnog za određivanje postojanja ili nepostojanja dampinga.

- 30 U tom pogledu valja istaknuti da je cijena proizvoda jedna od pretpostavki neke trgovinske transakcije. Odgovor na pitanje je li neka cijena primijenjena u uobičajenom tijeku trgovine jednako tako ovisi i o drugim uvjetima transakcije koji mogu utjecati na cijene među strankama kao što su obujam transakcije, dodatne obveze koje su stranke predvidjele ili rok za isporuku. U okviru takve ocjene koja se mora izvršiti u svakom slučaju posebno, institucije trebaju uzeti u obzir sve mjerodavne čimbenike i sve osobite okolnosti koje se tiču predmetnih prodaja.
- 31 U ovom slučaju Opći sud je smatrao, u točki 36. pobijane presude, da uključenje premije za rizik neplaćanja ne predstavlja dio vrijednosti prodanog proizvoda niti je bilo povezano s njegovim karakteristikama te je u točki 38. iste presude potvrdio da je premija bila čimbenik koji ne odražava dio vrijednosti prodanog proizvoda. Međutim, kako nezavisni odvjetnik navodi u točki 58. svojeg mišljenja, navedene točke ne izražavaju potvrdu načela od strane Općeg suda temeljem kojeg bi uobičajena vrijednost prodaja nužno ovisila o činjenici da njihova cijena odražava vrijednost proizvoda.
- 32 Valja, stoga, utvrditi da je zaključak Općeg suda iz točke 38. pobijane presude, prema kojem ta premija umjetno povećava rezultat izračuna uobičajene vrijednosti, u skladu s postojećom sudskom praksom Suda prema kojoj je uključivanje te premije za rizik bilo takve naravi da je utjecalo na uobičajeni karakter prodaja (vidjeti presudu Ajinomoto i NutraSweet/Vijeće i Komisija, EU:C:2001:234, t. 39. i 41.). U tom pogledu valja navesti da s tim u svezi institucije trebaju ispitati je li taj uvjet prodaje bio primjenjiv na sve klijente na opći način na tržištu istovrsnog proizvoda ili je bio specifičan u odnosu na situaciju predmetnoga klijenta.
- 33 Kada je riječ o argumentima Vijeća u odnosu na pozivanje Općeg suda na članak 2. stavak 10. točku (k) osnovne uredbe u točkama 38. do 40. pobijane presude, valja naglasiti da su bez učinka zato što konačno rezoniranje Općeg suda u tom smislu, navedeno u točkama 36. i 37. te presude, nije zahvaćeno pogreškom koja se tiče prava. Naime, čak ako bi se i utvrdilo da je to pozivanje pogrešno, to ne bi imalo nikakvog utjecaja na valjanost tumačenja pojma prodaje obavljene u uobičajenom tijeku trgovine koje je Opći sud primijenio u pobijanoj presudi te ne može dovesti do njezina ukidanja.
- 34 Konačno, kada je riječ o dijelu žalbenog razloga koji se tiče povrede obveze navođenja razloga od strane Općeg suda, koji uostalom nije potkrijepljen određenim argumentima, on mora biti odbijen jer obrazloženje pobijane presude jasno i nedvosmisleno prenosi rezoniranje Općeg suda.
- 35 Stoga iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da jedini žalbeni razlog koji je Vijeće istaknulo u prilog žalbi ne može biti prihvaćen te ga, slijedom navedenoga, valja odbiti.

Troškovi

- 36 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima. U skladu s člankom 138. stavkom 1. istog poslovnika koji se na temelju članka 184. stavka 1. tog poslovnika primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da je Alumina zahtijevala da se Vijeću naloži snošenje troškova te da ono nije uspjelo u svojem jedinom žalbenom razlogu, treba mu naložiti snošenje troškova.

Slijedom navedenoga, Sud (drugo vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Žalba se odbija.**

2. Vijeće Europske unije snosi troškove.

Potpisi